

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 469/2015
11.06.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бисерке Живановић, председника већа, Споменке Зарић и Божидара Вујичића, чланова већа, у парници тужиље В.А. из С., чији је пуномоћник С.Р., адвокат из С., против тужене Општине Свилајнац, коју заступа Општински јавни правобранилац, ради поништаја решења, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 2209/13 од 17.07.2014. године, у седници већа одржаној 11.06.2015. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиље изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 2209/13 од 17.07.2014. године.

Образложење

Делимичном пресудом Основног суда у Јагодини П1 516/10 од 31.01.2012. године, ставом првим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиље којим је тражила да се утврди да је ништаво решење начелника Општинске управе Општине Свилајнац бр. 112-310/2010-IV од 09.03.2010. године и решење бр. 112-310/2010-IV од 25.03.2010. године којим је остала нераспоређена те да се обавезе тужена да је врати на посао који одговара степену њене стручне спреме. Ставом другим изреке одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиље којим је тражила да се утврди да је ништаво решење Начелника Општинске управе Општине Свилајнац бр. 118-16/2010-IV од 27.04.2010. године и решење бр. 118-16/2010-IV од 19.05.2010. године о престанку радног односа код тужене, те да се тужена обавезе да је врати на посао који одговара њеној стручној спреми. Ставом трећим изреке, одређено је да ће се о трошковима поступка одлучити коначном пресудом.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 2209/13 од 17.07.2014. године одбијена је као неоснована жалба тужиље и потврђена првостепена пресуда.

Против правноснажне другостепене пресуде тужилца је изјавила ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду у смислу одредбе члана 399. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 125/04, 111/09) који се примењује на основу члана 506. став 1. Закона о парничном поступку ("Службени гласник Републике Србије" бр. 72/11, 55/14), Врховни касациони суд је утврдио да ревизија тужиље није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка прописана одредбом члана 361. став 2. тачка 9. Закона о парничном поступку на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, начелник Општинске управе Општине Свилајнац је, након ступања на снагу Закона о одређивању максималног броја запослених у локалној администрацији („Службени гласник РС“, број 104/09) који предвиђа максимално четири запослена на неодређено време на 1000 становника, 25.02.2010. године донео Правилник о унутрашњем уређењу и систематизацији радних места Општинске управе Општине Свилајнац број 06-5/10-П-12 на који је општинско веће Општине Свилајнац дало сагласност, а којим су извршене организационе промене које су условиле смањење броја запослених. Програм рационализације и решавања вишка запослених у Општинској управи Општине Свилајнац од 08.03.2010. године, који је претходно достављен Основној организацији Синдиката Општинске управе и Националној служби за запошљавање Филијала Јагодина на мишљење, утврђено је да ће укупан број запослених код туженог износити 116, те да је вишак 19 запослених у Општинској управи Општине Свилајнац, а Програм је садржао критеријуме за утврђивање вишка запослених и то основни критеријум-оцена резултата рада и допунске критеријуме у виду имовног стања, социјалног стања, здравственог стања и дужину стажа осигурања. Тужиља је била распоређена на радно место шефа МК П. - секретар Месне заједнице у одељењу за општу управу и заједничке послове, а доношењем Правилника о унутрашњем уређењу и систематизацији радних места смањен је број извршилаца за то радно место. На наведено радно место распоређен је запослени који је имао исти степен стручне спреме као тужиља али му је на основу резултата рада утврђена већа оцена (3,20-истиче се) у односу на тужиљу којој је решењем тужене од 22.01.2010. године (против ког решења тужиља није изјавила приговор) за период од 01.01.2009. године до 31.12.2009. године утврђена оцена 2,80-задовољава. Тужиља је на основу решења тужене бр.112-310/2010-IV од 09.03.2010. године остала нерапоредена а изјављени приговор је решењем тужене 25.03.2010. године одбијен као неоснован. Побижаним решењем тужене 118-16/2010-IV од 27.04.2010. године тужиљи је престао радни однос због немогућности да јој се у оквиру Општинске управе обезбеди радно место које одговара њеној стручној спреми у поступку смањења броја запослених у складу са законом. Утврђено је да је тужиљи исплаћена отпремнина.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања правилно су нижестепени судови применили материјално право када су као неоснован одбили тужбени захтев тужиље.

Одредбом члана 65. став 1. Закона о радним односима у државним органима („Службени гласник РС“, број 48/91 ... 79/05, 81/05, 83/05) прописано је да ако је у државном органу дошло до смањења броја запослених, односно

постављених лица услед промене организације и метода рада, односно услед смањења обима и укидања послова запослени и постављена лица распоређују се на радна места у истом или другом државном органу који одговарају њиховој стручној спреми. Ставом 4. истог члана прописано је да уколико се запослени односно постављено лице не може распоредити у складу са ставом 1. и 2. овог члана, функционер, односно орган из става 2. овог члана доноси решење којим се утврђује да је запослени, односно постављено лице остало нераспоредио.

Одредбом члана 1.а Појединачног Колективног уговора за државне органе прописано је да се на права и обавезе из радног односа запослених у органима територијалне аутономије и локалне самоуправе, као и за поједина питања од значаја за учеснике тог уговора примењују одредбе анекса тог Колективног уговора. Чланом 38-43 Колективног уговора и Анекса Колективног уговора предвиђени су критеријуми и услови престанка радног односа у случају вишка запослених, а као основни критеријум предвиђени су оцена, односно резултати рада запосленог, а тек уколико запослени остварују једнаке резултате рада примењује се допунски критеријум (имовно стање запослених).

Побијано решење о отказу уговора о раду је, и по оцени Врховног касационог суда, донето у складу са чланом 179. тачка 9. Закона о раду („Службени гласник РС“ бр.бр.24/05...54/09) с обзиром да је Правилником о унутрашњем уређењу и систематизацији радних места смањен број извршилаца за радно место на којем је тужиља радила, уз поштовање критеријума прописаног Програмом-резултати рада запосленог и доношења решења којим се утврђује да је тужиља нераспоредио због немогућности да јој се у оквиру Општинске управе обезбеди радно место које одговара њеној стручној спреми у смислу Закона о радним односима у државним органима. Дакле, код утврђеног да је тужена у складу са Законом о одређивању максималног броја запослених у локалној администрацији дана 25.02.2010. године донела Правилник о унутрашњем уређењу и систематизацији радних места којим је смањен број радних места, а затим и Програм рационализације и решавања вишка запослених од 08.03.2010. године којим је утврђен основни и допунски критеријум ради утврђивања вишка запослених, то је правилан закључак нижестепених судова да је тужена, с обзиром да је смањен је број извршилаца за радно место на којем је тужиља радила, а да је применом критеријума ради индивидуализације вишка запослених и то основног – оцена резултата рада тужиља имала мању оцену у односу на другог запосленог, те да се тужиља није могла распоредити на радно место које одговара њеној стручној спреми, у потпуности спровео поступак ради утврђивања вишка запослених у складу са чланом 153-158. Закона о раду из којих разлога се неосновано ревизијом указује на погрешну примену материјалног права. При том тужиља против решења тужене о оцењивању није изјавила приговор па је супротно наводима ревизије правилна оцена нижестепених судова да је то коначно решење као оцена резултата рада, па у ситуацији када су оба запослена имала исти степен стручне спреме, представљало основни критеријум ради индивидуализације вишка запослених у складу са Програм решавања вишка запослених који је претходно достављен Основној организацији Синдиката Општинске управе и Националној служби за запошљавање Филијала Јагодина.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд на основу одредбе члана 405. став 1. Закона о парничном поступку, одлучио као у изреци пресуде без

детаљног образлагања ревизијске одлуке у смислу става 2. истог члана с обзиром да се у ревизији понављају жалбени разлози које је другостепени суд правилно оценио, а образлагањем ревизијске одлуке не би постигло ново тумачење права.

**Председник већа - судија
Бисерка Живановић, с.р.**